

IBDIS | We know
librărie

J.C. CERVANTES este una dintre cele mai bune autoare de cărți pentru copii și tineri din topul *New York Times*. Titlurile ei au apărut pe liste importante din Statele Unite, precum American Booksellers Association New Voices, Barnes and Noble's Best Young Reader Books și Amazon's Best Books of the Month. A câștigat premii și distincții, printre care New Mexico Book Award, Zia Book Award și, în 2021, New Mexico Land of Enchantment Readers' Choice Award.

În prezent locuiește în New Mexico cu familia ei, trei câini răsfățați și o colecție de cărți adunată într-o viață de om. Dar o parte din inima ei rămâne în California de Sud, unde a copilărit. Când nu e ocupată cu scrisul, ia librăriile la pas și caută magia ascunsă prin toate colțurile lumii.

J.C. CERVANTES

Mesagerul Furtunii

Traducere din engleză și note de
Alex Moldovan și Mariana Buruiană

excalibur

Totul a început când a țipat mama. Am crezut că văzuse un scorpion, dar când am ajuns în bucătărie, flutura în aer o scrisoare și dansa desculță în cerc. După un an de școală de acasă, aveam voie să merg iar la școală. Ați observat exprimarea? *Aveam voie*. Adică cineva îmi *permitea* să învăț. Ce prostie! Cine i-a pus pe adulți la conducere? Dar uitați care-i faza: n-aveam chef să merg la o școală particulară simandicoasă care se numea Duhul Sfânt, unde să fiu deocheat de măicuțe. Și, cu siguranță, n-aveam chef ca „microbuzul“ Duhului Sfânt să vină până în pustietatea asta doar ca să mă ia pe mine. Era ultima stație și asta însemna că microbuzul avea să fie plin deja. Iar plin însemna cel puțin o duzină de ochi care să se uite la mine.

I-am zâmbit mamei, pentru că părea fericită. Avea grijă de oameni bolnavi la domiciliu cât era ziua de lungă și îi dădea voie fratelui ei, Hondo, să locuiască cu noi. Acesta își petrecea majoritatea timpului uitându-se la meciuri de wrestling la televizor și mâncând pungă după pungă de pufuleți super iuți, așa că mama nu prea avea motive să zâmbească.

— Dar..., n-am știut cu ce să încep. Ai spus că pot face școală de acasă.

— Timp de un an, a spus ea, râzând încă de fericire. Asta a fost înțelegerea. Mai ții minte? Doar un an.

Eram sigur că nu asta fusese înțelegerea, dar odată ce-i intră mamei ceva în cap, n-o mai poți face să se răzgândească. N-avea rost s-o contrazic. În plus, voiam să fie fericită. Cu adevărat fericită. Așa că am încuviințat din cap, repede și ferm, pentru că, dacă dădeam din cap cu fermitate, lăsam impresia că sunt entuziasmat. Ba am și zâmbit.

— Când?

Era septembrie, iar asta însemna că deja pierdusem o lună de școală.

— Începi de mâine.

Rahat!

— Cum ar fi să încep în ianuarie?

Da, se poate spune că eram foarte optimist.

Mama a clătinat din cap.

— E o ocazie nemaipomenită, Zane.

— Școala particulară nu costă foarte mult?

— Ți-au oferit bursă. Uite!

A fluturat scrisoarea drept dovadă.

Aha.

Mama a împăturit cu grijă scrisoarea.

— Ai fost pe lista de așteptare de când...

Nu și-a terminat propoziția, dar nici nu era nevoie. *De când*-ul acela se referea la ziua în care un nemernic — un nemernic al cărui chip îmi rămăsese întipărit în minte — ștersese pe jos cu mine la fosta mea școală, iar eu jurasem să nu mai calc vreodată în vreun loc în care se face „educație“.

— Cum rămâne cu doamna Cab? am întrebat. Are nevoie de ajutorul meu. Cum o să plătesc pentru mănecarea lui Rosie dacă nu lucrez?

Vecina mea, doamna Cab (numele ei real de familie e Caballero, dar în copilărie nu puteam să-l pronunț, așa că a rămas cu porecla), era oarbă și avea nevoie de un asistent care s-o ajute prin casă. În plus, era medium și dădea consultații la telefon, iar eu preluam apelurile. Asta o făcea să pară mai profesionistă. Mă plătea destul de bine, cât să-mi hrănesc câinele, pe Rosie. Rosie era boxmațian (jumătate boxer, jumătate dalmațian) și consuma cât un elefant.

— Poți lucra după-amiaza.

Mama m-a luat de mână.

Nu suportam când făcea asta în timp ce ne certam.

— Zane, scumpule, te rog. Lucrurile vor fi *mejor*¹ de data asta. Ai treisprezece ani acum. Ai nevoie de prieteni. Nu se poate să trăiești singur aici printre...

Aici era un drum îngust, prăfuit, din deșertul New Mexico. În afară de cei doi vecini, mai erau aici ciulini, șerpi cu clopoței, coioți, cucii alergători, o albie de râu uscată și chiar un vulcan stins. Dar o să vă spun mai multe despre toate astea mai târziu. Majoritatea oamenilor sunt surprinși când află că New Mexico are atât de mulți vulcani. (Desigur, *al meu* nu era doar o formă obișnuită de relief, nu-i așa, zeilor?)

— Printre ce? am întrebat, deși știam la ce se gândea: la *inadaptați*.

Ce dacă doamna Cab era puțin diferită? Și cui îi păsa că celălalt vecin, domnul Ortiz, cultiva soiuri ciudate de ardei iute în seră? Asta nu-i făcea inadaptați.

— Tot ce vreau să spun e că trebuie să fii în preajma copiilor de vârsta ta.

¹ „Mai bune“, în lb. spaniolă în original.

— Dar nu-mi plac copiii de vârsta mea, i-am spus. Și învăț mai multe fără profesori.

Nu mă putea contrazice. Am învățat singur tot felul de lucruri, cum ar fi generalii din timpul Războiului Civil, numărul vaselor de sânge din corpul omenesc și numele stelelor și planetelor. Asta era partea bună a faptului că nu mergeam la școală: eu eram șeful.

Mama mi-a ciufulit părul negru și a oftat.

— Ești un geniu, da, dar nu-mi place că-ți petreci tot timpul cu o mulțime de oameni în vârstă.

— Doi nu sunt o mulțime.

De fapt, speram ca mama să uite de înțelegerea noastră. Sau poate ca Duhul Sfânt (cine i-o fi zis așa oare școlii?) să dispară de pe fața pământului în urma unui cataclism ciudat.

— Mamă.

Am devenit serios și am obligat-o să mă privească în ochi.

— Nimeni nu vrea să fie prieten cu un ciudat.

Am bătut de două ori cu bastonul în pământ. Aveam un picior mai scurt decât celălalt, ceea ce însemna că șchiopătam ca naiba când mă deplasam. Mă alesesem cu tot felul de porecle de la ceilalți copii: Șontorogul, Schilodilă, Bastonaș și, favorita mea: Uno — fiindcă aveam un singur picior bun.

— Nu ești un *ciudat*, Zane, și...

Of. I s-au umezit ochii și păreau să se înece în tristețea care o cuprinsese.

— Bine, o să merg, i-am spus, deoarece mai bine vedeam o sută de ochi plini de ură decât doi ochi înlăcrimați.

Mama s-a îndreptat de spate, și-a șters lacrimile cu dosul palmei și a spus:

— Uniforma e călcată și te așteaptă pe pat. A, și am un cadou pentru tine.

Ați observat cum a adăugat un element pozitiv la vestea proastă? Ar fi trebuit să candideze la funcția de primar. N-avea rost să mă cramponez de uniformă, chiar dacă cravata avea să-mi provoace iritație pe gât. În schimb, am decis să mă concentrez asupra cuvântului „cadou“ și am așteptat cu sufletul la gură, sperând că nu era vorba de un rozariu sau de ceva similar. Mama s-a îndreptat spre unul dintre dulăpioare și a scos o cutie lungă și subțire, cât o umbrelă, legată cu o panglică argintie.

— Ce e?

— Deschide-o.

Îi tremurau mâinile de emoție.

Am rupt cutia ca să ajung la cadoul pe care nu ni-l puteam permite. Înăuntru era un cocoloș de hârtie maro și, sub el, un baston de lemn negru, lucios. Avea un mâner de alamă în formă de cap de dragon.

— E..., am clipit, căutând cuvântul potrivit.

— Îți place?

Zâmbetul ei ar fi putut să însenineze lumea toată.

Am răsucit bastonul în mâini să văd cât era de greu și am hotărât că arăta ca un baston de războinic, prin urmare era cel mai grozav cadou din univers.

— Pun pariu că a costat foarte mult.

Mama a clătinat din cap.

— L-am primit de la... Domnul Chang a murit săptămâna trecută, îți amintești?

Domnul Chang era un client bogat care locuia într-o casă *grande*¹ din oraș, și, în fiecare marți, îi dădea mamei *chow mein*² pentru acasă. Era și clientul doamnei Cab — ea îi găsisese mamei slujba, iar mama îl îngrijise pe domnul Chang până când acesta murise. Detestam să mi-o închipui pe mama în preajma unor muribunzi, dar trebuia să mâncăm, după cum spunea ea. Încercasem să mănânc mai puțin, dar îmi era din ce în ce mai greu pe măsură ce creșteam. Deja aveam un metru șaptezeci și cinci. Eram cel mai înalt din familie.

Mi-am trecut degetele peste capul de dragon de alamă, căruia îi ieșeau flăcări pe gură.

— A adunat tot felul de lucruri, a continuat mama. Și fiica lui mi-a spus că ar trebui să iau eu bastonul. Știa că tu...

S-a oprit.

— A spus că dragonul simbolizează protecție.

Deci mama credea că am nevoie de protecție. Asta m-a cam întristat. Dar știam că era bine intenționată.

M-am sprijinit în baston. Îl găseam perfect, de parcă era făcut pentru mine. Eram încântat să mă deplasez cu bastonul acela mult mai mișto decât bastonul meu maro, care parcă zicea despre mine: „Sunt un ciudat.“

— Mulțumesc, mamă. Chiar îmi place.

— M-am gândit că mersul cu el la școală va fi mai... ușor, a spus mama.

Corect. Mai ușor. Nimic, nici măcar bastonul ăsta de războinic, cu dragon, n-avea să-mi ușureze statutul de nou-venit în clasă.

¹ „Mare“, în lb. spaniolă în original.

² Fel de mâncare chinezesc care constă în tăiței prăjiți cu legume și, uneori, cu carne sau tofu.

A fost un moment trist, nu credeam că se putea și mai rău de-atâta. Dar m-am înșelat amarnic.

Seara, întins în pat, m-am gândit la ziua următoare. Stomacul mi s-a strâns și îmi doream să mă transform într-o zeamă primordială și să mă scurg în pământ. Rosie a simțit că ceva nu era în regulă, pentru că a scâncit, împingându-și ușurel capul în mâna mea. I-am mângâiat în cercuri pata albă dintre ochi.

— Știu, fetițo, am șoptit. Dar mama părea atât de fericită.

M-am întrebat ce părere ar fi avut tata. Habar n-aveam — nu-l cunoscusem. Nu fusese căsătorit cu mama și plecase înainte să mă nasc. Îmi spusese doar trei lucruri despre el: că era extraordinar de frumos (ea a zis-o, nu eu). Era din regiunea Yucatán din Mexic. (Mama petrecuse ceva timp acolo înainte să mă nasc și zicea că marea era ca sticla.) Și al treilea lucru? Că l-a iubit la nebunie. În fine.

Liniștea era întreruptă doar de greieri și de chiorăitul stomacului meu. Am aprins lampa și m-am ridicat în capul oaselor.

Pe noptieră aveam o carte de mitologie mayașă pe care mama mi-o dăruise când făcusem opt ani. Făcea parte dintr-o serie de cinci volume despre Mexic, dar volumul ăsta era cel mai tare. Cred că fusese o metodă de a mă familiariza cu cultura tatei fără să fie nevoie să discutăm despre el. Cartea avea o copertă verde și uzată, pe care scria cu litere mari, aurii: *Miturile și magia pierdute ale mayașilor*. Era plină de ilustrații color și povești despre aventurile zeilor, regilor și eroilor. Zeii păreau grozavi, dar se știe că scriitorii mai și mint.

Am deschis cartea. Forzațul conținea o ilustrație cu o mască mortuară mayașă, făcută din jad sfărâmițos, cu ochi oblici fără gene și cu dinți pătrățoși de piatră, care arătau ca niște mici pietre de mormânt.

Jur că fața aia îmi zâmbea.

— La ce te uiți? am pufnit, închizând cartea.

Am dat pătura la o parte, m-am ridicat și am privit pe fereastră. Totul era învăluit în întuneric și liniște. Asta era partea bună a faptului că locuiam pe platou: eram la o sută de metri de un vulcan stins (alias Fiara).

Faptul că aveam propriul meu vulcan era cel mai interesant lucru din scurta mea viață (cel puțin până în momentul acela). În urmă cu o lună găsisem chiar și o intrare secretă în vulcan. Coboram cu Rosie din vârf și, pe la jumătatea drumului, am auzit un găfâit înăbușit. Firește, m-am dus să investighez, așteptându-mă să nimeresc peste un animal rănit. Dar când am dat la o parte crengile aspre ale tufei de chaparrál, am descoperit altceva: o gaură prin care puteai intra târâș. Dădea într-un labirint de peșteri și, vreme de-o jumătate de secundă, m-am gândit să sun la *National Geographic* sau așa ceva. Dar apoi am decis că preferam să am un loc secret, doar al meu și al lui Rosie, decât să apar pe coperta unei reviste tâmpite.

Când m-a văzut că mă încalț, Rosie a sărit de pe pat.

— Hai, fetițo. Să ieșim.

Am ieșit cu noul meu baston de războinic și am trecut schiopătând pe lângă mormântul bunicii (murise când aveam doi ani, așa că nu mi-o aminteam). Am traversat întinsa bucată deșertică, făcând slalom printre tufele de chaparrál, *ocotillo* și *yucca*. Luna arăta ca un imens ochi de pește.

— M-aș putea *preface* că merg la școală, i-am spus lui Rosie în timp ce ne apropiam de Fiară, un con negru ce se înălța din nisip la câteva sute de metri distanță, contopindu-se cu cerul.

Rosie s-a oprit și a adulmecat aerul. A ciulit urechile.

— Bine, în regulă. E o idee proastă. Ai alta mai bună?

Cu un scâncet, Rosie s-a tras înapoi.

— Ai simțit ceva? am spus, sperând că nu era un șarpe cu clopoței.

Uram șerpilor. M-am relaxat când n-am auzit bine cunoscutul sunet.

— Doar nu ți-e frică de vreun iepure?

Rosie a lătrat, uitându-se la mine.

— Ți-a fost frică, nu încerca să negi.

A luat-o la goană spre vulcan.

— Hei! am strigat, încercând să țin pasul. Așteaptă-mă!

Am găsit-o pe Rosie rătăcind prin deșert în urmă cu patru ani. Atunci m-am gândit că o abandonase cineva acolo. Era numai piele și os și, la început, a fost temătoare, ca și cum cineva s-ar fi purtat urât cu ea înainte. Când am implorat-o pe mama să mă lase s-o țin, a spus că nu ne putem permite, așadar i-am promis c-o să câștig eu banii necesari pentru mâncarea de câine. Rosie era maro ca scorțișoara, ca majoritatea boxerilor, dar avea pete negre peste tot, inclusiv pe urechile clăpăuge, de aceea eram convins că avea sânge de dalmațian. Avea doar trei picioare, așa că mă înțelegea și o înțelegeam.

M-am oprit brusc când am ajuns la poalele vulcanului. În nisipul luminat de lună se vedeau urme de labe — mari, cu gheare lungi. Am călcat pe una dintre

ele și, deși aveam numărul 45 la picior, urma era de trei ori mai mare. Cu siguranță era prea mare să fi fost lăsată de un coiot. M-am gândit că poate erau urme de urs, doar că urșii nu bântuie prin deșert.

Am îngenuncheat să mă uit mai bine. Aș fi putut observa urmele uriașe chiar și fără lumina lunii, pentru că vedeam perfect pe întuneric. Mama zicea că asta era o binecuvântare sacră, ancestrală. Tot ce se poate. Eu ziceam că era tot o ciudățenie de-a mea.

— Par suficient de mari să fie urme de dinozaur, Rosie.

A adulmecat una, apoi alta și a scâncit.

M-am luat după ele, dar la un moment dat au dispărut, de parcă se evaporase creatura care le lăsase. Am simțit fiori reci pe șira spinării.

Rosie a scâncit din nou, ridicându-și privirea spre mine, cu ochii ei căprui și blânzi, de parcă ar fi vrut să-mi zică: „Hai să plecăm de-aici.“

— Bine, bine, am spus, la fel de dornic ca ea să ajung în vârful vulcanului.

Am urcat spre creastă pe poteca șerpuitoare, pe lângă peștera mea secretă (pe care o camuflasem cu crengi de chaparral și de *mesquite*¹).

Când am ajuns în vârf, am admirat priveliștea uimitoare. Spre est, cerul sclipitor al nopții se întindea peste deșert, și la vest era o vale luxuriantă care traversa orașul și platoul. Iar mai încolo? Un lanț de munți înalți, cu vârfuri inegale, care stăteau umăr la umăr ca un pluton de soldați.

¹ Arbore scund, specific zonelor deșertice din nordul Mexicului și din sudul și sud-vestul SUA.

Era locul meu preferat în lume. Nu că aș fi ieșit vreodată din New Mexico, dar am citit mult. Mama îmi spunea mereu că nu eram în siguranță pe vulcan, fără să-mi explice vreodată de ce anume, dar mie mi se părea un loc tăcut și liniștit. Era și locul unde mă antrenam. După ce doctorul ne spusese că nu se putea face nimic pentru piciorul meu mai scurt, petrecusem ore în șir mergând pe Fiară cu gândul că, dacă reușeam să-mi întăresc piciorul, șchiopătatul ar fi fost, cine știe, mai puțin vizibil.

Fără succes. Dar, mergând pe buza vulcanului, am devenit un maestru al echilibrului, iar asta e o abilitate prețioasă când ești împins de colo-colo de copiii de la școală.

Am lăsat jos bastonul și am început să merg pe buza craterului, cu brațele întinse în lateral. Mama m-ar fi omorât dacă ar fi știut că fac asta. Era suficient să alunec o dată și m-aș fi prăbușit cincisprezece metri pe versantul stâncos.

Rosie venea în urma mea, adulmecând pământul.

— Ce-ar fi să mă prefac că sunt bolnav? am zis, obsedat încă de ideea de a scăpa de școala Duhul Sfânt. Sau să dau drumul la șobolani în cantină... Nu există școală fără mâncare, nu?

Oare școlile catolice au cantină? Singura problemă era că nu câștigam decât o zi sau două cu ideile mele.

Atunci din cer s-a auzit un huruit surd.

Eu și Rosie ne-am oprit locului și am ridicat privirea. Un avion mic a trecut pe deasupra Fiarei, a virat și s-a întors.

M-am îndepărtat de buza craterului și am întins gâtul să văd mai bine.

Am făcut cu mâna, sperând să fiu văzut de pilot. Dar nu s-a apropiat suficient. În schimb, a început să facă zigzaguri ca un nebun. M-am gândit că poate era *borra-cho*¹, până când a întors ca să mai vină o dată. De data asta s-a apropiat mai mult. Pe când să zic că pilotul o să înalțe avionul, a îndreptat botul spre centrul craterului. Aripile erau atât de aproape de mine încât practic am văzut șuruburile care-l țineau laolaltă. Pământul s-a cutremurat când avionul s-a prăbușit, iar eu m-am clătinat, dar am reușit să mă redrez.

Apoi ceva a început să strălucească în cabina pilotului. O lumină stranie, albastru-gălbuie. Doar că era probabil o halucinație sau o iluzie optică, pentru că nu era un pilot — era o *chestie*. Un lucru cu cap de extraterestru cu ochii roșii, bulbucăți, fără nas și cu o gură plină de colți lungi, ascuțiți. Da, ați auzit bine. Un soi de demon extraterestru intra cu avionul chiar în gura Fiarei! Scena s-a derulat cu încetinitorul și mi s-a făcut greață. Am auzit o bubuitură și lumea a fost zguduită de o explozie atât de puternică, încât s-au cutremurat și planetele.

M-am rostogolit ca să mă pun la adăpost de flăcările care au țâșnit din craterul vulcanului. Rosie a scheunat.

— Rosie!

Și m-am trezit că mă prăbușeam și mă prăbușeam, îndepărtându-mă de Fiară, îndepărtându-mă de câine și de viața pe care-o știam.

¹ „Beat“, în lb. spaniolă în original.

Când am deschis ochii, cerul era ca o pătură neagră și lumea răzbătea stins până la mine de parcă aș fi avut cocloașe de vată îndesate în urechi.

M-am rostogolit cu un geamăt și am văzut că mă prăbușisem cam douăzeci de metri de la buza craterului. Capul îmi pulsa de durere și, după un inventar rapid, am văzut că aveam amândouă încheieturile zdrelite și un cot sângerând. Apoi mi-am amintit: Rosie! Unde era?

M-am ridicat în picioare, scrutând înnebunit întunericul.

— Rosie! Haide, fetițo!

Mă pregăteam să urc din nou până sus, când mi s-a părut că o aud scheunând la poalele vulcanului.

— Rosie!

Am pornit șchiopătând cu viteză spre capătul potecii, confuz și amețit.

Când am ajuns jos, m-am lăsat pe vine să-mi trag sufletul. Atunci a apărut mama. S-a lăsat în genunchi în fața mea și m-a strâns de umeri. Ochii îi erau scăldați în lacrimi și rostea tot felul de cuvinte în spaniolă — în special *Gracias a Dios*¹ — lucru pe care îl făcea când era speriată.

¹ „Slavă Domnului“, în lb. spaniolă în original.